

АУТОРИ У ОВОМ БРОЈУ AUTHORS IN THIS ISSUE

ДРАГИША Д. ВАСИЋ (Угодновићи код Теслића, 1971). Редовни професор на Филозофском факултету Универзитета у Бањој Луци.

Основне и магистарске студије завршио на Филозофском факултету у Бањој Луци, где је 2012. одбранио и докторску дисертацију (*Теслић и околина између феудализма и књижевности 1878–1941*). На Филозофском факултету у Бањој Луци биран у следећа звања: доцент (2013), ванредни професор (2017) и редовни професор (2023). Научно интересовање: савремена национална историја, употреба и злоупотреба историје, методика наставе историје.

Важније књиге: *Дјелатност Бранка Чубриловића у избјељиву 1941–1945*, Бања Лука 2007; *Теслић и околина у вријеме трансформације феудализма у књижевност (1878–1941)*, Бања Лука 2014; *Срби у времену и историји: основе националне историје*, Бања Лука 2023.

МИОМИР ГАТАЛОВИЋ (Београд, 1981). Научни сарадник у Институту за савремену историју у Београду.

Дипломирао (2005), магистрирао 2008. (*Партија и култура у Србији 1952–1958*) и докторирао 2015. (*Југословенска државна полиција на Косову и Метохији 1958–1974*) на Одељењу за историју Филозофског факултета Универзитета у Београду. Област научног интересовања: Србија у социјалистичкој Југославији, културна политика, покрајинска аутономија, Косово и Метохија. Добитник је награда Задужбине „Ђурђа, Данице и Јованке Јеленић” (2016) при Архиву Србије и награда Матице српске „Иларион Руварац” за историографију (2018).

Важније књиге: *Дарована слобода: Партија и култура у Србији 1952–1958*, Београд 2010; *Косово и Метохија у државној полицији Југославије 1958–1965*, Београд 2016; *Бурна времена: Косово и Метохија у државној полицији Југославије 1966–1969*, Београд 2018.

ДЕЈАН ДОШЛИЋ (Добој, 1990). Виши асистент на Филозофском факултету Универзитета у Бањој Луци.

На Филозофском факултету Универзитета у Бањој Луци завршио је основне и мастер студије историје. Докторанд је на Филозофском факултету Универзитета у Београду. На Филозофском факултету у Бањој Луци изабран је за асистента 2015, а 2019. године за вишег асистента на предметима: Приватни живот у српским средњовековним земљама; Српска и јужнословенска историја раног средњег вијека; Државна управа у српским средњовековним земљама; Српска и јужнословенска историја позног средњег вијека. Научно интересовање: историја Срба у средњем веку.

Важније књиге: *Црква Свети́х а́йоси́ола Пе́йра и Павла у Церовици: 130 година свети́ње у Го́јаковцу*, Бијељина 2022; *Од сребрно́й крина до зла́йно́й љи́лана: злоу́йоти́реба и занемари́вање једно́й симбо́ла из српске и́сторије*, Бања Лука 2023. (коаутор); *Орао, лав и крин: хералдика средњовековних српских земаља*, Бања Лука 2022. (коаутор).

САША ИЛИЋ (Пожаревац, 1968). Виши научни сарадник и архивски саветник у Народној банци Србије.

На Одељењу за историју Филозофског факултета Универзитета у Београду дипломирао 1995. (*Анџлус Аустрије и његови одједи у југословенској пољитици и економији*) и докторирао 2018. (*Српска стручна радна снага у привреди Југославије 1945–1950. године*). Радио као архивиста у Архиву Југославије (1995–2005). Од 2005. радио на устројству и организацији Архива Народне банке Србије, а у периоду 2006–2013. био в. д. директора и директор Архива Народне банке Србије. Члан је Програмске комисије Семинара за друштвену историју у Истраживачкој станици „Петница” (2004–2011, 2012–). Као коаутор добитник награде „Задужбине Ђурђа И. Јеленића” 2007. (*Водич кроз збирке Архива Југославије*) и награде Златна архива „Фондације Александра Арнаутовића” (2021). Област истраживања: друштвена и економска историја Србије, Југославије и Европе у XIX и XX веку. Аутор је више од 70 научних и стручних радова (монографија, студија, чланака, зборника грађе, каталога изложби).

Важније књиге: *Извештаји МИП-а Краљевине Југославије, 1930, I*, Београд 2005 (приређивач); *Ђорђе Вајферт – визионар и прејалац 1850–1937*, Београд 2010; *Српска „јасварбајтери”: Српска стручна радна снага у привреди Југославије 1945–1950. године*, Београд 2020.

ЈЕЛЕНА ИЛИЋ МАНДИЋ (Београд, 1981). Виши научни сарадник Историјског института у Београду.

На Филозофском факултету у Београду, на Одељењу за историју, дипломирала је 2005, магистрала 2008. (*Земун: 1739–1787*) и докторирала 2014. (*Банатска војна крајина у другој половини 18. века*). Ужа истраживачка област везана је за Војну границу Хабзбуршке монархије у XVIII веку, али се дотиче и ширег просторног, друштвеног и економског развоја на периферији монархије. Аутор је монографије *Банатска војна крајина (1764–1800)*, за коју јој је Матица српска доделила награду за историографију „Иларион Руварац” (2020).

Важније књиге: *Посланство Краљевине Србије у Берлину. Т. I, 1881–1902*, Београд 2018. (прир., коаутор); *Банатска војна крајина: (1764–1800)*, Београд 2020.

МАРИЈА КРАЉ (Београд, 1990). Мастер историјских наука, самостални истраживач. Дипломирала 2013. (*Парохије и парохијско свештенство у Сремској епархији од 1718. до 1779. године*) и мастерирала 2014. (*Демографске прилике у Земунској парохији крајем XVIII века*) на Одељењу за историју Филозофског факултета Универзитета у Београду, где је тренутно на докторским академским студијама.

ВАСИЛИЈЕ Ђ. КРЕСТИЋ (Ђала, Банат, 1932). Професор Филозофског факултета Универзитета у Београду у пензији; академик САНУ.

Дипломирао 1957, магистрирао 1962, докторирао 1957. (*Хрвајско-ујарска наћодба 1868. ћодине*) на Филозофском факултету Универзитета у Београду. За доцента на Филозофском факултету у Београду изабран 1967, ванредног професора 1973. и редовног 1979. Од 1981. био је шеф Катедре за националну историју новог века. За дописног члана Српске академије наука и уметности изабран је 1981, а за редовног 1991. Од 1982. је директор Архива САНУ. Члан Председништва САНУ је од 1995. Секретар Одељења историјских наука постао је 1998. године. Научно интересовање везано је за шири простор јужнословенских земаља у раздобљу од XVIII до XX века. Бави се историјом Срба у Угарској и Хрватској, српско-хрватским односима, југословенском идејом и настанком геноцида у Независној Држави Хрватској. Посебно је изучавао политичку историју, историју друштва и друштвених покрета, као и културну историју. Из тих области написао је и објавио више од 250 радова (монографија, студија, чланака, расправа и есеја).

Важније књиге: *Хрвајско-ујарска наћодба 1868. ћодине*, Београд 1969; *Проћокол кнеза Милоца Обреновића: 1824–1825*, Београд 1973. (коаутор); *Истћорија срћске шћамће у Ујарској: 1791–1914*, Нови Сад 1980; *Србија и ослободилачки ћокрећи на Балкану од Парискоћ мира до Берлинскоћ конћреса 139 (1856–1878)*, књ. 1, Београд 1983. (коаутор); *Срћско-хрвајски односи и јућословенска идеја у друћој ћоловини XIX века*, Београд 1988; *Истћорија Срба у Хрвајској и Славонији: 1848–1914*, Београд 1991; *Проћрами и шћашћући срћских ћолићичких сћранана до 1918. ћодине*, Београд 1991; *Из истћорије Срба и срћско-хрвајских односа: (сћудје, чланци, расћраве и есеји)*, Београд 1994; *Граћа о Србима у Хрвајској и Славонији: (1848–1914). Књ. 1, 1848–1883*, Београд 1995; *Граћа о Србима у Хрвајској и Славонији: (1848–1914). Књ. 2, 1884–1914*, Београд 1995; *Леци на срћском језику: (1848–1849)*, Нови Сад 1998; *Геноцидом до Велике Хрвајске*, Нови Сад – Београд 1998; *Знаменићи Срби о Хрвајима*, Нови Сад 1999; *Бискућ Шћросмајер у свейлу нових извора*, Београд–Чачак 2001; *„Меморандум САНУ” ћод ударима ћолићике*, Београд 2002. (коаутор); *Из ћрошћосћи Срема, Бачке и Банаша*, Београд 2003; *Истћориоћрафија у служби ћолићике*, Јагодина 2004; *Јаца Томић: ћолићички ћорћрећ: 1856–1922*, Нови Сад 2006; *Бискућ Шћросмајер: Хрвај, великохрвај или Јућословен*, Јагодина 2006; *Кнез Милоц Обреновић и Ђакова буна*, Смедеревска Паланка – Кусадак 2009; *Досије о ћенеци ћеноцида над Србима у НДХ*, Нови Сад 2009; *Истћоричар у времену ћреломних и судбинских одлука (инћервју и изјаве 1985–2010)*, Нови Сад 2011; *Хрвајске ћрећензије на Војводину и Босну и Херцећовину од 1848. до данас*, Зрећанин–Београд 2012; *Срби у Ујарској: 1790–1918*, Нови Сад 2013; *Прилози за новију истћорију САНУ: (о Меморандуму, САНУ и ћеном руководсћиву)*, Београд 2014; *Зайамћења*, Нови Сад 2016; *Аусћироујарска ћраћа о Уједињеној омладини срћској*, Нови Сад 2014; *Великохрвајске ћрећензије на Војводину, Босну и Херцећовину*, Београд 2017; *Јасеновац*, Београд 2017. (коаутор); *Истћоричар у времену ћреломних и судбинских одлука (инћервју и изјаве 2010–2018)*, књ. 2, Нови Сад 2019; *Граћа за истћорију срћско-хрвајских односа и Срба у Хрвајској 1848–2014*, Београд 2019; *Прилози за срћску истћорију*, Нови Сад 2024.

НЕМАЊА В. МИТРОВИЋ (1994). Научни сарадник Института за савремену историју.

Дипломирао 2017, мастерирао 2018. и докторирао 2023. (*Југословенско-румунски односи 1954–1968*) на Одељењу за историју Филозофског факултета Универзитета у Београду. Од 2023. запослен у Институту за савремену историју. Области научног интересовања: историја српско/југословенско-румунских односа, односи Југославије са балканским државама током Хладног рата и историја спорта.

Важније књиге: *Тишо–Чаушеску: године зближавања*, Београд 2020; *Деценија искушења: југословенско-румунски односи 1948–1958*, Београд 2024.

МИРОСЛАВ М. ПОПОВИЋ (Београд, 1981). Виши научни сарадник. Библиотекар на Одељењу за историју Филозофског факултета Универзитета у Београду.

Дипломирао (2005), магистрирао 2008. (*Краљица Јелена и Каполичка црква*) и докторирао 2014. (*Судство у Кнежевини Србији: 1838–1869*) на Одељењу историје Филозофског факултету Универзитета у Београду. Радио је у Архиву Србије, а тренутно је запослен у Библиотеци Одељења за историју Филозофског факултета у Београду. Положио је стручне испите за звање архивисте и библиотекара. Аутор је две монографије, тридесетак научних радова, више приказа и библиографија.

Важније књиге: *Српска краљица Јелена између римокаполичанства и православља*, Београд 2010; *Фрајри и јереси: духовни покрети на Западу дванаестог и тринаестог века*, Београд 2011; *Судство у Кнежевини Србији: (1838–1869): организација и основе судског пословања*, Београд 2016; *Шест уљедника Римокаполичке цркве: (XII–XVI век)*, Београд 2017; *О свештима, цркви и Христу: оци из историје хришћанства*, Београд 2019; *Судска и извршна власт у Крушевцу 1840-их: прилози за историју*, Крушевац–Својново 2020; *Стефан Драговић – верска поличка и култи: прилози за биографију*, Лепосавић 2020; *Жена у Србији између правде и кривице: кривична дела и женски дискурс: (1815–1839)*, Београд 2022; *Из црквене историје и историје историографије: есеји*, Београд 2022; *Државна власт у крушевачком окрућу 1840-их: правни и друштвени аспекти*, Крушевац–Својново 2023; *Шест поретраја истакнутих жена Римокаполичке цркве: (XIII–XIX век)*, Београд 2023; *Између правде и кривице: жена у српском друштву и кривична судска пракса (1804–1839)*, Крушевац 2023; *Брачни односи код Срба: континуитет и промене од средњег века до Српског грађанског законика (1844)*, Београд 2024.

ДУШАН Н. ПРОРОКОВИЋ (Лозница, 1976). Виши научни сарадник на Институту за међународну политику и привреду и редовни професор Факултета за међународну политику и безбедност Универзитета Унион – Никола Тесла у Београду.

Основне студије завршио је на Факултету организационих наука (ФОН) Универзитета у Београду. Докторирао је на Факултету политичких наука и међународних односа Универзитета Матеја Бела у Банској Бистрици (Словачка) 2012. године, а потом и на Факултету безбедности Универзитета у Београду 2017. (*Регионална безбедност и теорија реализма: студија случаја*

Аркшић). Начелник је Центра за евроазијске студије Института за међународну политику и привреду, редовни професор на предметима Геополитика, Међународне организације, Политички системи и Политичке идеологије на Факултету за међународну политику и безбедност Универзитета Унион – Никола Тесла на основним, мастер и докторским студијама. Области истраживања: геополитика, међународне организације и односи, политички системи.

Важније књиге: *Косово: међуеџнички и ђолиџички односи*, Београд 2011; *Геођолиџика Србије: ђоложај и ђерсђекџиве на ђочеџку 21. века*, Београд 2012; *Немачка ђеођолиџика и Балкан*, Београд 2014; *Ера мулђђђоларносђи*, Београд 2018.

СТЕФАН СТОЈАДИНОВИЋ. Асистент на Катедри за историју Државног универзитета Њујорка у Бингамтону.

Дипломирао је на Одељењу за историју Филозофског факултета Универзитета у Београду 2019, где је завршио и мастер студије 2020. године (тема: *Слика Османлија у зађадним изворима ђрве ђоловине XV века*). Друге мастер студије завршио је 2024. на Одељењу за историју Истанбулског универзитета (*16. Yüzyılda Niş'te Ekonomik ve Sosyal Hayat / Економски и груђђђвени живођ у Ниђу у 16. веку*). Докторске студије на Државном универзитету Њујорка у Бингамтону уписао је 2025. године. Области истраживања и интересовања: Османско царство (XV–XVII век), економска историја, историја животне средине, историја менталитета, теорија историје.

АНА СТОЛИЋ (Београд, 1962). Виши научни сарадник у Историјском институту у Београду.

Дипломирала је 1987, магистрирала 1995. (*Краљица Драђа Обреновић*) и докторирала 2003. (*Полиђичка и ђиђломађска ђелађносђ Ђорђа Симића*) на Одељењу за историју Филозофског факултета у Београду. У Историјском институту ради од 1995. године. Била је директорка Историјског музеја Србије (2007–2012), као и председница Научног већа Историјског института (2012–2014). Области научног истраживања и интересовања: друштвена историја Србије у XIX и почетком XX века, женска и родна историја.

Важније књиге: *Краљица Драђа Обреновић*, Београд 2019; *Ђорђе Симић – ђоследњи срђски ђиђломађа XIX века*, Београд 2003; *Беођрад у доба кнеза Милођа Обреновића*, Београд 2010; *Сесђђре Срђкиње: ђојава ђокређа за еманђђацију жена и феминизма у Краљевини Србији*, Београд 2015; *Срђски народни женски савез и ђолиђичке женскођ акђивизма: (1906–1919)*, Београд 2023.

РАДОВАН СУБИЋ (Бања Лука, 1980). Доцент на Филозофском факултету Универзитета у Бањој Луци.

На Филозофском факултету Универзитета у Бањој Луци завршио је основне студије историје. Мастер студије завршио је на Филозофском факултету Универзитета у Београду, где је 2022. одбранио и докторску дисертацију (*Аусђро-Уђарска и Хрвађи у Босни и Херђеђовини 1903–1914*). На Филозофском факултету Универзитета у Бањој Луци изабран је 2018. за вишег асистента, а 2023. године за доцента. Научно итересовање му је усмерено

на историју XIX века, историју историографије, употребу и злоупотребу историје.

Важније књиге: *Стилман и балкански устаници (1866–1878)*, Београд 2016; *Британски пушници о Босни и Херцеговини у посљедњим деценијама XIX вијека. (Збирка извора)*. Бања Лука 2019; *Посљедњи вијек османске владавине Босном и Херцеговином 1788–1875*, Бања Лука 2024.

Биобиблиографске белешке сачинио
Владимир М. Николић